

## Hořící chata

Všechno to začalo kolem půl deváté jednoho tmavého dubnového večera.

V Peterswoodu panovalo až na občasný štěkot ticho a klid. Najednou se na západním konci vesnice objevila mohutná záře.

Larry Daykin si záře všiml, když se chystal do postele. Roztáhoval právě závěsy, aby ho ráno probudilo sluníčko, a najednou spatřil na západě neobvyklé světlo.

„Tě péro! Co to je?“ zarazil se. Zavolal sestru. „Daisy, pojď se honem na něco podívat. Někde ve vesnici asi hoří!“

Jeho sestra přiběhla v noční košili do pokoje a podívala se z okna.

„Jasně že hoří!“ zvolala. „A vypadá to na pěkněj fajrák. Co to může být? Myslíš, že hoří nějakej dům?“

„Radši bysme se tam měli jít podívat,“ řekl Larry nedočkavě. „Víš co? Oblíkneme se a půjdem tam. Máma s tátou jsou stejně pryč. Nic se nedozví. Hoď sebou.“

Larry a Daisy se rychle oblékli, seběhli po schodech do přízemí a vyběhli z domu do tmavé zahrady. Když procházeli ulicí, slyšeli, jak z jednoho domu někdo přibíhá po příjezdové cestě.

„To bude určitě Pip!“ řekl Larry a posvítíl baterkou směrem k domu. V kuželu světla uviděl stejně starého kluka a asi osmiletou holčičku.

„Nazdar, Bětko! Ty jdeš taky?“ zvolala překvapeně Daisy. „Já myslela, že už dávno spíš.“

„Čau, Larry!“ křikl Pip. „Někde nejspíš hoří, co? Docela by mě zajímalo, jestli už někdo zavolal hasiče.“

„Ten dům shoří dřív, než sem hasiči z vedlejší vesnice dorazí,“ odpověděl Larry. „Pobězte, vypadá to, jako by hořelo někde v Senovážné ulici.“

Rozeběhli se směrem k ohni. Ulicí běželi další vesničané, kteří si také všimli záře na konci vesnice. Všichni byli pochopitelně zvědaví.

„To je dům pana Hicka,“ volal nějaký muž. „Na to vemte jed, je to určitě on.“

Jak se blížili k druhému konci ulice, záře byla stále silnější.

„To není jeho dům!“ zvolal Larry. „Hoří ta jeho chata na zahradě, kde pracuje – jeho dílna. Z tý určitě nic nezůstane!“

O tom nebylo pochyb. Chata byla celá dřevěná a z doškové střechy šlehalo k nebi mohutné plameny.

Pan Goon, místní policista, řídil muže, kteří lili do plamenů vědra vody. Sotva spatřil děti, utrl se na ně.

„Klidte se odtud! Zmizte, slyšíte?“

„Tohle na nás křičí pokaždé,“ poznamenala Bětka. „Nic jiného jsem od něj ještě neslyšela.“

Hasit požár vědry vody v tu chvíli nebylo nic platné. Policista zavolal soukromého řidiče pana Hicka.

„Kde je pan Thomas? Vyříd'te mu, ať vytáhne hadici, s kterou myje auto!“

„Není tady,“ ozval se nějaký ženský hlas. „Pan Hick se má vrátit z Londýna a pan Thomas mu jel naproti na nádraží!“

Byl to hlas paní Minnsové, kuchařky pana Hicka. Baculátá, dobromyslná žena právě plnila vědra vodou z kohoutku a celá se třásla rozrušením.

„To nemá cenu,“ poznamenal jeden vesničan. „S tím ohněm už nic nenaděláme. Už se moc rozhořel.“

„Hasiče už zavolali,“ řekl další muž, „ale než sem dojedou, stejně bude po všem.“

„Alespoň nehrozí nebezpečí, že chytí dům,“ řekl policista. „Vítr vane našťěstí opačným směrem. Ale pana Hicka bude čekat nemilé překvapení, až se vrátí domů.“

Čtyři děti měly oči na stopkách a nic jim neuniklo. „To je otrava, když se musíme dívat, jak taková pěkná chata lehne popelem,“ posteskl si Larry. „Škoda že nás nenechají něco dělat – třeba nosit kýble vody.“

K hořící chatě přiběhl chlapec zhruba stejně veliký jako Larry a vychrstl plné vědro vody směrem k plamenům. V tom spěchu se však netrefil a pocákal Larryho.

„Koukej, co děláš, ty nemehlo!“ křikl na něj Larry. „Máš hasit, a ne stříkat na lidi!“

„Promiň,“ řekl chlapec legračním nosovým hlasem. „Snad se tolik nestalo.“ V tu chvíli vyšlehly plameny do výše a ozářily celou zahradu. Larry si všiml, že ten kluk je tlustý, vybraně oblečený a tváří se samolibě.

„To je ten kluk, co bydlí s rodičema v hotelu naproti,“ pošeptal Pip Larrymu. „Je strašnej. Myslí si, bůhvíjak není chytřej, a dostává takový kapesný, že ani neví, za co ho utratit!“

Policista si všiml chlapce s vědrem. „Hej, ty tam!“ křikl na něj. „Klid’ se odtud! Děti tady nemají co dělat!“

„Já nejsem žádný dítě,“ ohradil se chlapec. „Copak nevidíte, že pomáhám?“

„Povídám, abys zmizel!“ opakoval pan Goon.

Najednou přiběhl nějaký pes. Začal nepřičetně štěkat a chňapat policistovi po nohou. Pan Goon se rozčílil a neurvale kopal kolem sebe.

„To je tvůj pes?“ zeptal se chlapce. „Zavolej ho k sobě!“

Chlapec dělal, že neslyší, a šel znovu naplnit vědro. Psa nesmírně zaujaly nohavice pana Goona.

„Zmiz!“ okřikl ho policista a kopl po něm. Larry a ostatní vyprskli smíchy. Byl to černý skotský teriér, moc hezký a mrštný, třebaže měl krátké nohy.

„Patří tomu klukovi,“ řekl Pip. „Je to bezva pes a má smysl pro legraci. Takovýho bych chtěl mít.“

Zřítila se část střechy a do vzduchu se vznesl mohutný gejzír jisker. Děti musely před tím žářem a dusivým dýmem kousek ustoupit.

Z uličky byl slyšet zvuk přijíždějícího vozu. „Pan Hick je tady!“ zvolal někdo.

Vůz zastavil na příjezdové cestě před domem. Vystoupil z něj nějaký muž a rozeběhl se k hořící chatě na zahradě, kde postávala skupinka lidí.

„Je mi to velice líto, pane Hicku, ale vaše dílna lehla popelem,“ řekl policista. „Dělali jsme, co jsme mohli, ale bylo to nad naše síly. Nemáte tušení, co mohlo požár způsobit?“

„Jak to mám vědět?“ odsekl pan Hick netrpělivě. „Právě jsem přijel z Londýna. Proč nikdo nezavolal hasiče?“

„Nejbližší jsou ve městě, pane,“ odpověděl pan Goon. „Když jsme se o požáru dověděli, hořela už střecha. Nevzpomínáte si, jestli jste měl ráno v krbu oheň?“

„Ovšemže měl,“ odpověděl pan Hick. „Ráno jsem tady ještě pracoval a předtím jsem měl zatopeno přes noc. Topil jsem dřevem. Je docela možné, že po mém odchodu vylétla z kamen jiskra a něco podpálila. Třeba doutnala celé odpoledne, aniž by si toho kdokoli všiml. Kde je paní Minnsová, má kuchařka?“

„Tady jsem, pane,“ ozvala se celá rozechvělá paní Minnsová. „To je strašné, pane! Ale vy jste si přál, abych do té vaší dílny nechodila, tak jsem tam samozřejmě nešla. Mohla jsem ten oheň uhasit, než se rozhořel.“

„Dveře byly zamčené,“ řekl policista. „Zkusil jsem je otevřít,

ještě než začaly hořet. Tak, a z vaší chaty bude brzy jenom hromada popela, pane.“

Ozval se praskot, když se zřítily dřevěné stěny dílny. Plameny vyšlehly do výšky a všichni museli ustoupit před nesnesitelným žářem.

Pan Hick se najednou začal chovat jako smyslů zbavený. Chytil policistu za paži a neurvale jím zatřásl. „Mé listiny!“ zvolal roztřeseným hlasem. „Mé vzácné staré dokumenty! Měl jsem je uvnitř! Vytáhněte mi je ven, slyšíte?“

„Mějte rozum, pane,“ uklidňoval ho pan Goon, který hleděl na zbytky hořící chaty. „Z toho už nikdo nic nezachrání. Ale mohu vás uklidnit – nešlo by to ani na začátku.“

„Mé LISTINY!“ zaječel pan Hick a rozeběhl se k hořící dílně, jako by se chtěl vrhnout do plamenů. Několik lidí ho muselo strhnout zpátky.

„Uklidněte se, pane, a nedělejte žádné hlouposti,“ okřikl ho policista starostlivě. „Byly to cenné dokumenty?“

„Takové už se nedají sehnat!“ zasténal pan Hick. „Měly cenu několika tisíc liber!“

„Doufám, že jste je měl pojištěné, pane,“ poznamenal muž stojící opodál. Pan Hick se k němu prudce otočil.

„Ano, jistě – samozřejmě, že jsem je měl pojištěné. Ale peníze mi nemohou nahradit jejich ztrátu!“

Bětka nevěděla, co to znamená, když je něco pojištěné. Larry jí to rychle vysvětlil. „Když máš nějakou drahou věc a bojíš se, že by ti ji mohl někdo ukrást nebo by mohla shořet, zaplatíš každé rok nějaký peníze pojišťovně – a když se s tou věcí něco stane, pojišťovna ti zaplatí tolik, kolik skutečně stojí.“

„Aha, už to chápu,“ přikývla Bětka. Upřeně se zadívala na pana Hicka. Bylo vidět, že je stále velice rozrušený. Něco jí na něm připadalo divné.

Byl vysoký, shrbený a vlasy mu trčely nad čelem jako kšilt. Měl dlouhý nos a oči mu zakrývaly velké brýle. Bětka usoudila, že se jí moc nelíbí.

„Vyžeňte odtud ty lidi, strážníku,“ řekl pan Hick a rozhlédl se po vesničanech a dětech stojících kolem dohořívající chaty. „Nechci, aby se mi celou noc potloukali po zahradě. Stejně už tady není co vidět.“

„Máte pravdu, pane,“ souhlasil policista. Měl radost, že může tolika lidem přikázat, aby zmizeli. Ihned zamířil k přihlížejícím.

„Rozejděte se,“ spustil. „Představení skončilo. Mažte domů, děti. Jménem zákona všechny žádám, aby odešli!“

Plameny na troskách chaty skomíraly. Nezbývalo než čekat, až oheň dohoří a vyhasne. Děti byly po tom nečekaném zážitku ospalé a oči je pálily od kouře.

„Fuj! Já jsem celej uzenej,“ prohlásil s odporem Larry, když si přičichl ke košili. „Jdeme domů – jsem zvědavěj, jestli už se vrátila máma s tátou.“

Larry a Daisy kráčeli uličkou spolu s Pipem a Bětkou. Za nimi si do kroku pískal chlapec se psem. Zanedlouho je dohonil.

„To bylo ale vzrůšo, co?“ řekl. „Ještě že se nikomu nic nestalo. Nechtěli byste zítra něco podniknout nebo si zahrát nějakou hru? Pořád se otravuju v hotelu naproti zahradě pana Hicka. Naši hrajou celý dni golf.“

„No –“ začal Larry, kterému kluk nebyl nijak sympatický, „stavíme se pro tebe, když se něco vyvrbí.“

„Prima,“ odpověděl kluk. „Pojď, Broku. Jdeme domů!“

Malý skotský teriér, který se pletl dětem mezi nohama, okamžitě zamířil ke svému pánovi. Vzápětí oba zmizeli ve tmě.

„Špekoun jeden nafoukaněj!“ poznamenala Daisy. „Proč si myslí, že bysme se s ním chtěli seznámit? Ale my se zí-

tra můžeme sejít u vás, Pipe, a pak se podívat, co zbylo z té chaty.“

„Platí,“ souhlasil Pip a spolu s Bětkou zatočili na příjezdovou cestu k jejich domu. „Pojď, Bětko, už jsi zralá do postele.“

Než Larry a Daisy došli domů, oba už zívali. „Chudák pan Hick!“ řekla Daisy. „Viděls, jak ho rozčílilo, že přišel o ty své vzácné dokumenty?“